

А Р М

Худ. Касіян

Ілюстрація до „Синів“ Степаніка

ВИСТАВКА В ХАРКОВІ

Стаття М. Пагора

Велике культурне значіння виставки Асоціації Рев. Мистецтва України, що відбувається в залах соціального музею, є безперечний факт. Це перший серйозний огляд досягнень і конкретного виявлення глибоких внутрішніх процесів у діяльності образотворчого мистецтва нашої республіки.

Образотворче мистецтво до цього часу перебувало в сутінках. І коли література й театр досить виявили себе перед радянським суспільством, образотворче мистецтво починає виявляти себе лише тепер.

Багато нового і несподіваного. Багато незрозумілого для рядового глядача, не фахівця, що не міг слідувати за всіма перипетіями боротьби і розвитку цього мистецького фронту.

Виставка дуже різноманітна як розділами — галузями праці художника, так і формальними напрямками окремих течій та шкіл. Тут є впливи і відгуки з сучасного мистецького життя за кордоном (експресіонізм худ. Елеві), руських шкіл, (Пальмів та Голубятників) досить своєрідні шукання в галузі театрального оформлення (Мелер, Хвостов) та студій над різними матеріалами (Брмілов) і цілком самостійні оригінальні мистецькі школи („бойчуковці“).

Більшість робіт не зовсім викінчені. Це багато шкодить враженню від виставки.

Складний процес розвитку образотворчого мистецтва на Україні трудно зразу охопити, звести до певної системи. Тому не легко зробити оцінку представлених на виставці шкіл та майстрів. Треба було б раніше встановити певні критерії, умовитись відносно принципових моментів розвитку образотворчого мистецтва в нашу переходову до комунізму епоху.

Для цього повинно поруч виставки влаштовувати диспути, детально проаналізувати представлені мистецькі напрямки в ґрунтовних статтях, а не в коротких нарисах. Тому подаючи тут короткий схематичний огляд виставки, я певний, що багато з від-

відувачів її зі мною не погодяться, вважаючи оцінку занадто суб'єктивною. Та що ж! Інакше не може бути, коли мова йде про речі ще маловідомі, світлені і в своїй трактовці зовсім нові для всіх обов'язкові.

Малярство

Починаємо з основної групи художників — школи М. Бойчука. Характерні особливості цієї школи — монументальність форм, величність і вишуканість у найяскравіших деталях (наприклад, сукні, одяг), чіткий рисунок та математична точність композиції. Найкращі роботи: В. Седяра „Портрет Оксани Павленко“ (№ 198), Липківського „Селянин“ (№ 99), Рокитського „Яблуна“ (№ 100), Шехтмана, в композиції „Погромлені“ (№ 202), „Портрет матері“ (№ 204), „Діна“ (№ 205), Томаха „Родінний портрет“ (№ 206), Мизіна „Барикади“ (№ 102), Гвоздика „Композиції на сім'ї“ (№ 23, 34) і ціла група невикінчених робіт невідомого Бойчука.

Вплив старих майстрів, студіювання високої техніки малювання феодальних часів за музейними зразками дали прекрасну форму рисунку та композиції. Але в усіх працях „бойчуків“ бракує експресії, мало яскравих наповнених кольорів, не досить уваги до виявлення змісту. У них висока формальна культура. Але скупчення всієї уваги на композиційних розв'язаннях і нехтування виявленням теми є великою хвибою данної групи, особливо на виставці, що розрахована на масового глядача. Ескізи з Донбасу знаменують собою деякий перелом, що слід гаряче вітати.

Перодовим майстром від „бойчуків“ є худ. Падалка Ів. Його портрети №№ 118-120 і особливо невеличкі етюди („Циганка“ № 127-129) показують гарного рисувальника та колориста. Хвибою є деяка дріб'язковість, деталізація, не скомпенована в достатній мірі з цілою формою. На жаль, серед виставлених речей деякі (№ 125, 130) досить слабенькі і художник дарма поспував ними загальний свій ансамбль.

З представників руських шкіл є художники Пальмів та Голубятників.

У Голубятникова переважно студії над кольором, форма відіграв другорядну роль. Це великі картини, що гостро ви-

Худ. Падалка

Поняття імпресіоністичних

пейзажів, досить блідих і мало характерних для художника. Прохоров — типовий „стилізатор“. Цікаві пейзажі Сімонова, що мають своє певне обличчя. Портрети художника Шаронова дають зразок доброї уважної праці над формою голови.

Інші відділи виставки

Рисунок найбільше представлено знову школою Бойчука. Рисунок Седляра зроблено вправною рукою справжнього майстра лінії. Цікаві рисунки Мизіна, Іванівна Бородині та ін. З графіки найцікавіші речі представлено Касіяном та Нахипинською-Бойчук. Театральне оформлення представлено художниками Меллером, Хвостовим та Цапком. Художник Меллер дав низку ескізів одержі до постановок театру „Березіль“ та балету Ніжинської. Його ж цікавий макет для „Сиді“.

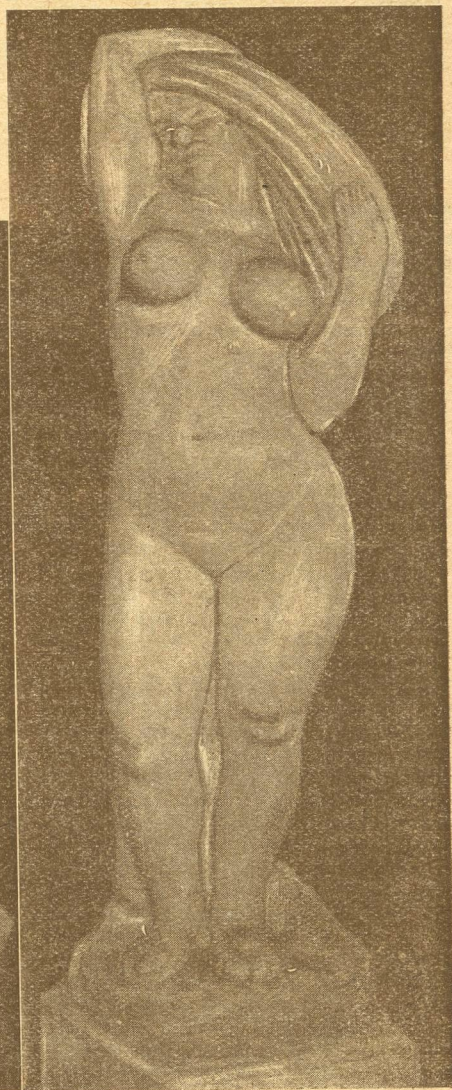
У Хвостова лише ескізи одяжі. З них слід відзначити майстерно виконані, деякі віртуозні рисунки-ескізи—це № 2, 6, 8. Речі художника Цапка, особливо макет до п'єси „Мішанин Шляхтич“ мало виразні, не оригінальні.

Скульптура на виставці в цілому не звертає на себе уваги. Тут багато речей наче зооблених похапцем, не досить вишуканих у своїх формах.

Суто виробничим куточком виставки є відділ кераміки. Виставлено роботи Павлинка, Цівчицького, Томаха та інш. Це разом з демонстрація досягнень Межигірського художньо-керамічного технікуму. Поруч речей, зроблених у технікумі, виставлено речі, що виготовляються зараз на заводах. Можна бачити, до якої міри низько в мистецькому відношенні стоїть заводське виробництво і яку велику культурну ролу відіграють ті молоді майстри-художники, що намагаються сполучити свою працю з масовим виробництвом. Речі, виконані О. Павлинком та іншими, приваблюють як своєю формою, так і прекрасним тонким майстерним рисунком та кольором. Тут же килими роботи худ. Колоса. Це піонер зараз на Україні в справі відродження різних форм художнього текстильного виробництва. Килими Колоса наслідують прекрасні зразки старого українського килимарства.

Останній відділ—художня фотографія. Прекрасні фотографії Демуцького, Лещинського, Озерова, Корсєвича самі за себе говорять. Тут нема нічого, що треба було б пояснити, а власне—слід би про це написати окремо.

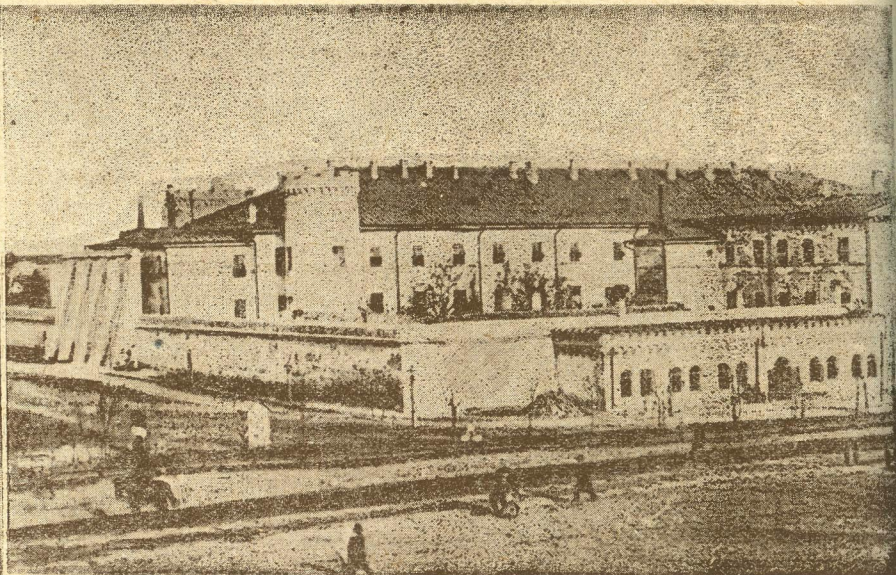
Разом про виставку ще раз
засначую — це велике культурне
явище в нашій країні, що на
нього треба звернути пильну увагу
радянського суспільства і популя-
ризувати її серед робітничих кол-
м. Харкова.

В'язальниця

Цей напис вибито на стіні старої одеської в'язниці

Стара Одеська в'язниця

СТЕПАН ХАЛТУРИН

5-го ЛЮТОГО 1880-го року в Зимовому Палаці стався вибух. Він дуже зруйнував палац, та ще більше вплинув

на царську „камариллю“. Найближчим наслідком вибуху була зміна державної політики: закликано до влади ліберального міністра Лоріс-Мелікова.

Обставини замаху на життя Олександра І-го такі: вибух за постановою Виконавчого Комітету „Народня Воля“ виконав

селянин Степан Халтурин. С. Халтурин і перед цим був відомий, як організатор робітників та основоположник „Північно-Руського Робітничого Союзу“.

Один час Халтурин був навіть ворогом терору, віддаючи перевагу мирній пропаганді серед робітників. Проте, люта боротьба уряду з революційним рухом, загибель товаришів та робітничих організацій,—змінити відношення Халтурина до політичного терору і він сам звернувся до Виконавчого Комітету з пропозицією своїх послуг на царєвбивство.

Після цілого ряду невдалих спроб Виконавчий Комітет зупинився на плані Халтурина. Халтурину пощастило стати в Зимовий Палац за „столяра і це дало йому спроможність по-мітно й вільно орієнтуватися в палаці.

5-го лютого Халтурин виконав свій план; вибух стався й йому пощастило втекти; але через два роки його все ж заарештували в Одесі підчас замаху на життя Стрельнікова.

Халтурина повісили.

Документ, за підписом Ігнат'єва—яскрава ілюстрація „незалежності“ царської юстиції.

Ні Степан Халтурин, а ні інші революційні бойці ніколи не мали що до цього ілюзій.

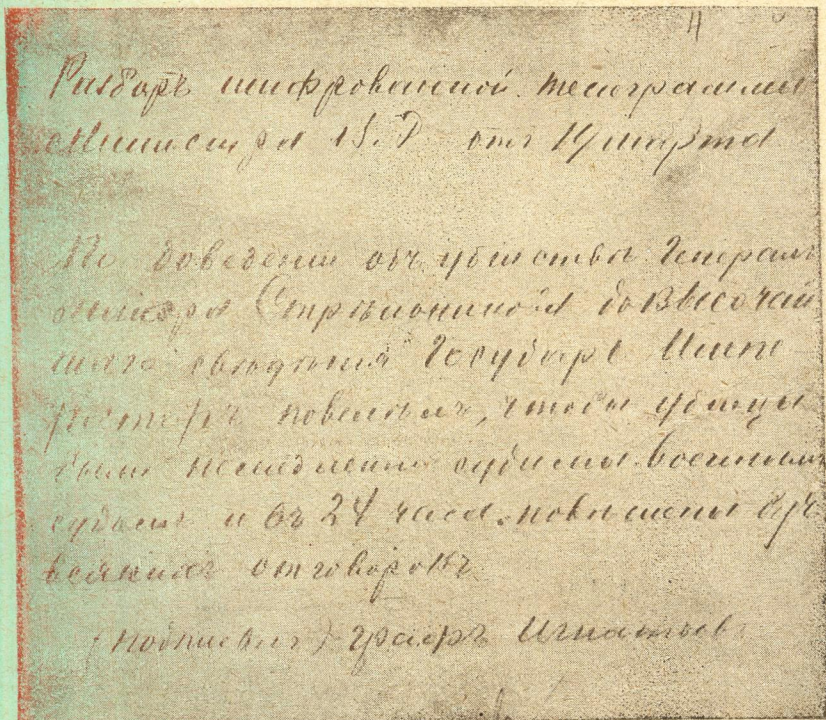
Численні політичні процеси чітко виявили погляд революціонерів на царський суд.

Всі промови обвинувачених неодмінно підкреслювали відношення до царського суду, як до бридкої, нікчемної комедії.

ПОПРАВКИ

У ст. „За великим муром“ (№ 14 ст. 13 „Всесвіту“) трапився пропуск у 6-му рядку 1-ої колонки: Замість „І тільки через 29 років, в 1545 р, така ж доля спіткала“ і т. д., треба читати: „І тільки через 29 років, в 1545 р. китайці розгромили португальську колонію в Нінбо, а трохи згодом (1549 р.) така ж доля спіткала“ і т. д.

Нижче (18-й рядок знизу) замість „не любили пикою в бруд“ треба читати: „не любили бити пикою в бруд“.

Росшифрована телеграма Ігнат'єва

Срок 55000 1927.

Городовська, Марта, 9-го дня 1927

Вексель на 10000 Рублей Коп. золотом

Платого Юлія тысяча девятьсот двадцать седьмого года по сему векселю Правління Дніпровського Дніпровського Втроїтництва Дніпрострой повинно заплатить в городовской Правління Крайского Государственного Искусствительного Деревообрабатывающего треста "Украинские" или его приказу

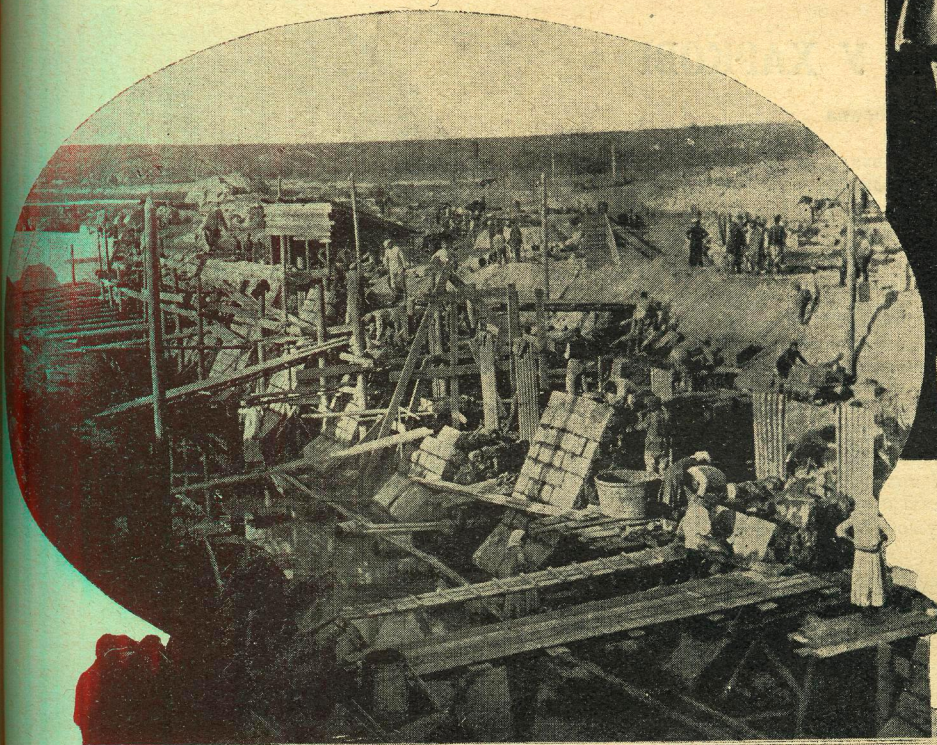
в сорок тысяч рублей золотом

Правління Дніпровського Дніпровського Втроїтництва Дніпрострой

Правління Дніпровського Дніпровського Втроїтництва Дніпрострой

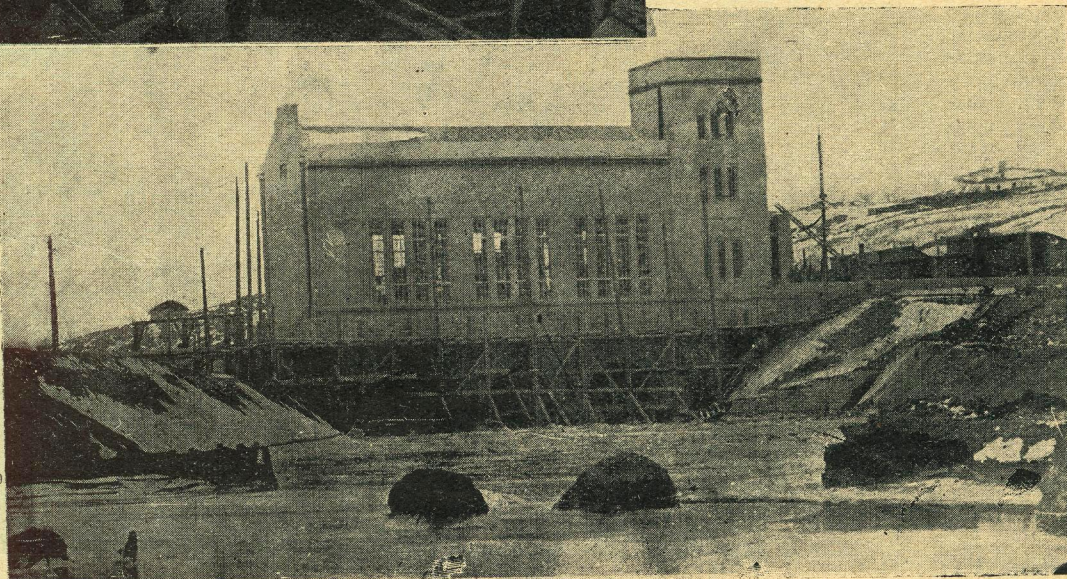
Правління Дніпровського Дніпровського Втроїтництва Дніпрострой

Перший вексель на 10,000 карб., що видало Правління Дніпрельстану Українлісові

Нова гідро-електро-станція на Україні

Цими днями закінчено будівництва і проведено пробний пуск найбільшої на Україні водяної електричної станції на нижньому Бузі біля села Олександрівки. Силові міць споруджень першого пуску 400 кіловат. Станцію призначено головним чином для електрифікації сільського господарства району Вознесенської округи. На фотографіях момент будівництва станції та загальний її вигляд. Збудувало станцію Т-во Електрика.

Погруддя Г. І. Петровського
Робота скульптора Малецького

Лікнеп у хінському будинкові

КУТОЧОК ХІНЦІВ У ХАРКОВІ

Нарис В. Вікторова

Там, де найжвавіший торг на Рибному базарі, де найбільше метушні, — незграбною купою стовбичить будинок, архітектури старовинної і таки досить недоладної.

Невеличке подвір'я, оточене фантастичними руїнами давно забутого погорілища, являє собою щось занедбане, закинуте, безпритульне...

Вузькі східці, на зразок драбини, що нею лазять на голу-бятню — ведуть до другого поверху цього дивного будинку, просто в коридор з роззявинами замість давно повибиваних шибок.

Далі — житло. Це — єдине в Харкові співжиття хінців.

Цілковите розчаровання чекає на прихильника східної екзотики, що силкувався б відшукати тут щось подібного до хінських кварталів у Лондоні, Чикаго та Сан-Франціско, з їхнім метушливим торгом, опіумом, різнобарвністю національних убрань та орнаментикою туго скручених кіс.

Міцний дух ситого доброго борщу, сизі струмки диму нашої таки „кремінчуцької“ махорки та ще улюбленої харківчанами „Змички“, — певно і не-двозначно свідчать за суто українську „орієнтацію“ мешканців цього співжиття.

З напів-росчинених у коридор дверей чути дрібну руську говірку жінок, що якось дивно брешуть на ті тенорових нот незвичних нам модуляцій хінської мови чоловіків.

День — неробочий, і тому майже всі мешканці вкупі. Все до коридору вибігають за клопотами господарки, поспіль русь-

виключно з руськими жінками, мають дівчур і вільно за-своїли ввесь побут радянського життя.

Та опанувати руську мову для них справа не лег-

кі жінки, і дивно, — всі як одна біляві... Повільно, з відтінком східної млявості, похажують парами і поодинокі чоловіки — хінці, а попід ногами у них нишпорять чорняві, з блискучими ледве-ледве косими оченятами малята.

* * *

Життя зосереджено в „Червоному куткові“, — світла, велика кімната, гарно оздоблена хінськими прапорами, географічними мапами, яскравими хінськими та радянськими плакатами, діаграмами. В центрі — портрети: Карла Маркса, В. І. Леніна і Сун-Ят-Сена.

Знайомимось з Завід. куточка — Сун-Фу. Виявляється, що він партієць з 1925 року. Крім нього в співжитті ще десять членів партії хінців. Решта на 90% — члени профсоюзу; службовці міліції, трамваю, охорони, на виробництвах в установах.

Всі вони мають великий воєнний стаж. Є в них кілька інвалідів-пенсіонерів, тяжко поранених за війни.

Демобілізувавшись, майже всі одружилися

Червовий куток; хінці читають газети. В овалі — діти хінців

та. Дивно пом'якшена невиразними закінченнями хінської словотворчості, уривчасті, з наочним напруженням побудовані речення надзвичайно тяжко розбирати незвичному співрозмовцеві.

Два гуртки: лікнеп і політграмоти, ретельно відвідують мешканців співжитла. Багато гарно підібраних книжок, газет та журналів — і хінських і наших радянських. Хінці виявляють постоу цікавість до політичного життя, прагнуть наукових знань. Все це справляє надзвичайно гарне враження.

Очевидно, тут багато працюють з дійсно хінською ретельністю та посидючістю.

* * *

Зал червоного куточка хутко сповняється хінців, їхніх жінок і дітей.

Зав'язуються знайомства; довідуємось про дуже цікаві біографії цих людей далекого, загадкового Сходу.

Ось, наприклад, Ян-Тан-Фу — родом з Пекіна, „чистокровний пролетар“. Він п'ять років працював за машиніста на залізниці Пекін-Мукден. Не вподобалося. Пішов за кочегара на пароплав, що рейсував поміж портами далекого Сходу та Архангельськом. Потім став на працю в одному з металургічних заводів у Катеринбурзі, де й захопила його революція. Довгі роки горожанської війни... — а тепер мільйонер.

Стримана, повна власної гідності людина, з великим міжнародним, справжньо пролетарським стажем. Ще низка знайомств; та тільки невиразно запам'яталися прізвища, біографії; твердо пригадується тільки одне: — всі вони з самої гушавини багатомільйонних мас хінського пролетаріату.

Хінці гаряче цікавляться подіями на батьківщині і певнеодмінної й швидкої перемоги кантонського уряду.

„Кантон — наш, Шанхай — наш; швидко, швидко — і Пекін наш буде...“

Таки дібрали ми змісту з переплутаної і перекрученої мови наших знайомих.

І єдину хінську газету „Гун-Іні-Жа-Лун“ („Робітничий шлях“), що якимось дивно починається з четвертої сторінки і неначе вся вимережана якимись дивними вивернутими загадкових хінських письмен, чисто до дірок зачитують. „Наша газета — робітничка“, — тепло, радісно висловлюються за неї читачі. А ще ж так недавно безнадійно вони боролися в туманних нетрях конфуціанської „премудрости“.

Надзвичайно гарненькі дитинчата в цьому співжитті. Чорняві, з агатовими очима і до того дивно біловиді. Вони здається, всі поспіль — Володимирі...

— „Наша зміна“, — ласкаво посміхаючись „рекомендують“ хінці свою малечу.

Крім співжитла, де оселилося до 70 чоловіка, проживають у Харкові хінці і по приватних помешканнях, переважно на околицях міста.

То — промисловці. Виробляють вони жіночі калиточки і продають їх по базарах. Жінки ж їхні — справжні хінки у ватяних кохтах з покаліченими ногами. Вони на всіх великих вулицях Харкова пропонують свої строкаті, дивовижні, подібні до іграшок хінські іграшки.

Таких хінців небагато і мешкають вони якимось відокремившись від головного справжньо пролетарського ядра хінської колонії в Харкові.

Росправа хінських чорносотенців з революціонерами. На малюноків — прилюдний розстріл революціонера на вулицях Шанхаю

Генерал Янг-Юнг-Тінг — начальник генерального штабу, права рука Чжан-Цзо-Ліна; поруч нього — Чао-Кжин, порадник Чжана

ДВА НІ

ЧЕРГОВИЙ
ФІЛЬМ

В
У
Ф
К
У

РВУЧКИЙ вітер розгойдує верхів'я дерев, обшморгує тремтючі гілки й листя, поволі лягає долі товстим хрумким шаром. Принишк, притаївся в садку між деревами графський особняк: Темно й тихо в панських кімнатах. Повтікало панство з міста, бо все ближче й ближче гупали червоні гармати. Темно в будинкові, лише вгорі крізь маленьке віконечко ледве просякає жовтавий струмок світла—це старий вірний льокай Антон, що лишився один на господарстві, спогадами про давню минувшину вкорочує години довгого тривожного вечора. Є про що згадати Антонові, а настирливіше за все—думка про сина. Не до душі були йому думки Андрієві—нарікав Андрій на нанів—і прокляв його Антон. Зник Андрій з його життя. Один раз лишень нагадав про себе—прислав свою фотографію.

І старечі тремтючі руки обережно повісили цю фотографію поруч жіничині картки, що висіла на стіні, оздоблена чорною стічкою.

Вітер припав до шибок і Антонові вчувся стукіт у ворога. Слух не обдурив його: це повернувся переляканий син графа, що загубився в паніці на вокзалі і не

встиг сісти на потяг. Ледве зашполюїв його Антон, як знову почало настирливо гріювати. Цього разу це був червоний відділ на чолі з Андрієм. Ледве впізнав його Антон, а впізнавши—не хотів визнати й простити: скинув з плечей синюві руки, що ловили його в свої обійми.

Росташувався на віч загін. В кімнатах і на дворі спочивали втомлені бойці. Червоний прапор маячив біля воріт, а поруч—патруль.

Неспокійно патрулеві. Виведе у садку в кущах собака, їй підвиває втер. Нервує вартовий. Постріл лише на кілька хвилин перепинив жалібне виття. Не сила далі слухати і він попростував у садок шукати собаку. Собака сиділа над свіже розритою ямою, звідки визирав ріг ящика, і вила, задривши голову, заплющивши очі.

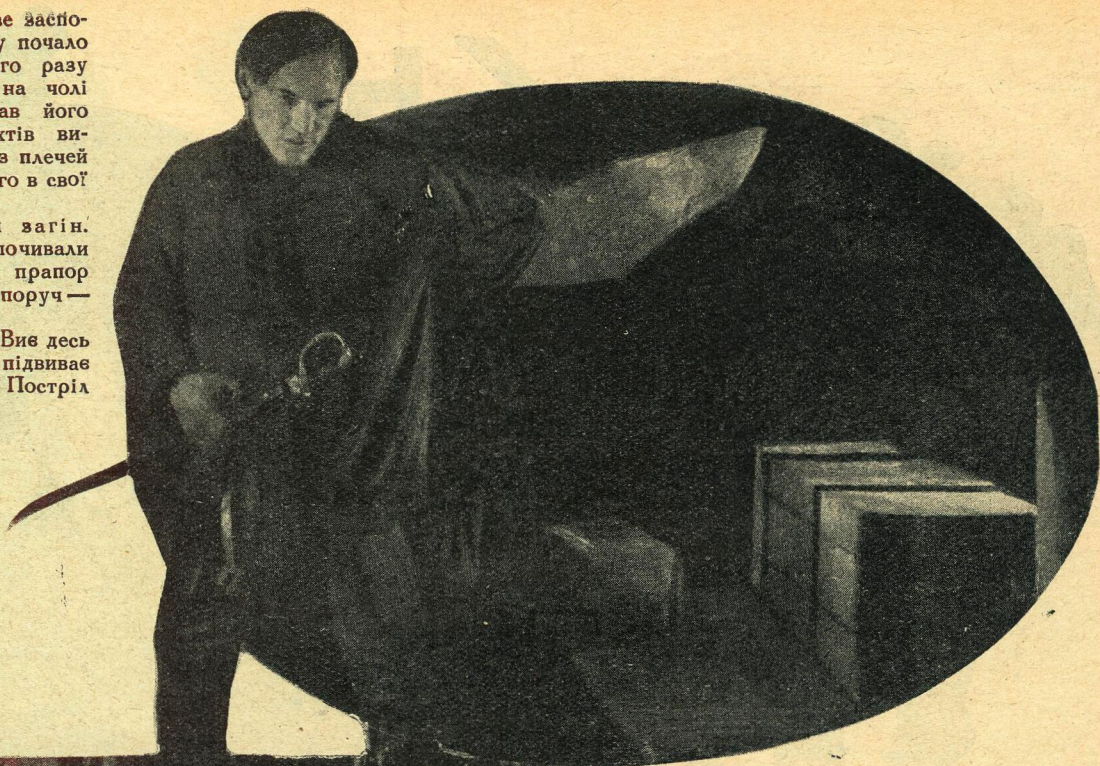
Обережно підняв вартовий кришку ящика і остовпів: най-

коштовніші речі були в ящику.

Хотів Антон оборонити панське добро та що міг він старий безсилий? І вранці ящик зі скарбами одвезли до ревкому. Дісталось Антонові від гімназиста-паніча. Він розлютований забув, що одного слова Антонового досить, аби викрити його. Забув, як допіру врятувався від Андрія, що прийшов оглянути батькову кімнату, бо мав якийсь підозріння. З перекирвленим від злості обличчям на маленькі шматочки подер він Андрієву картку.

Фортуна зрадила червових і білі знову загар-

цювали вулицями міста. Росташувався в особняковий штаб.

Андрій лишився в місті і його вислідив гімназист. Не втік Андрій від офіцерні, що оточила подвір'я. Навалилися на нього і зборили. Як не благав Антон паніча, щоб дарував Андрієві його провину, той не звертав на нього уваги і Андрія повісили в садку над ямою, де було знайдено скарби.

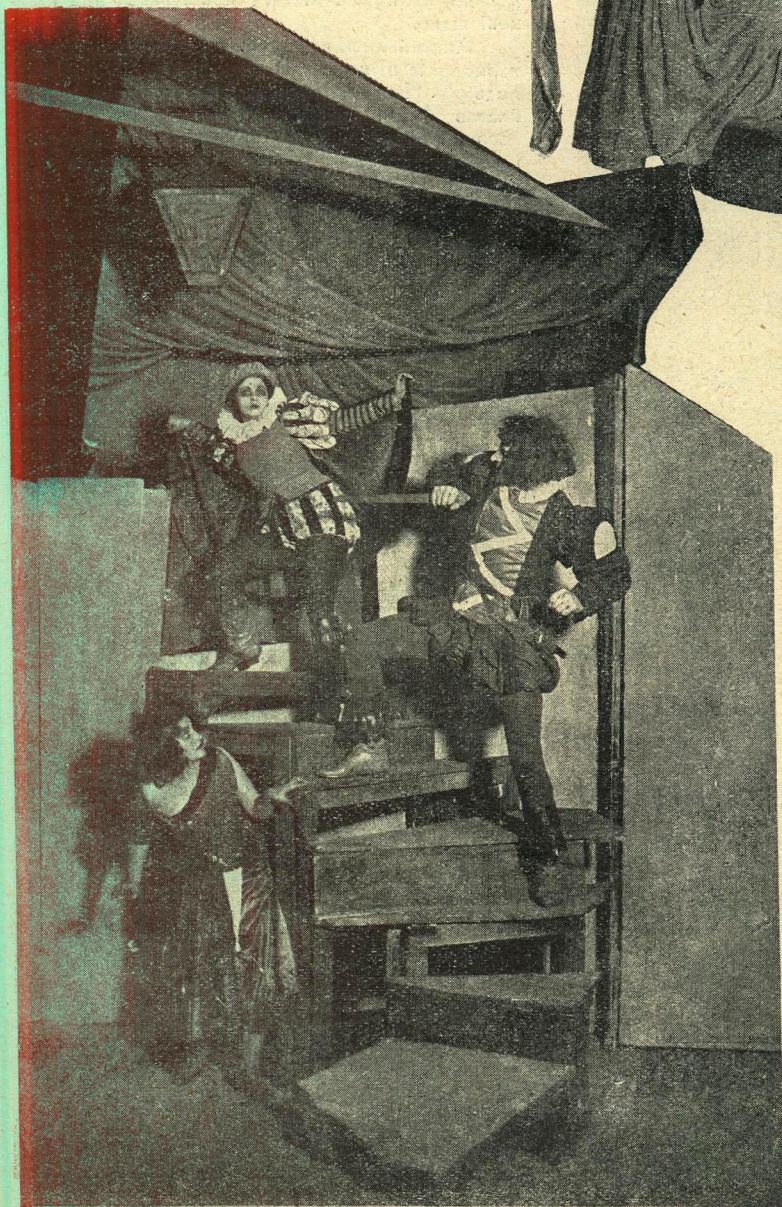
А вночі переливалося небо загравою: горів панський будинок. Помстився Антон за сина, за життя і любов свою зневажену.

Режисер Стабовий ставить цей фільм на Одеській кіно-фабриці. Сценарій фільму написав С. Лазурін. Оператор Демуцький. В головних ролях виступають заслужений артист УСРР І. Замичковський, Мінін та інші.

Вгорі, Трибуле—Гірняк; внизу, на східцях Блянш—Доценко, Салтабадиль—Шагайда, і ліворуч Магелон—Ужвій і в овалі дочка Трибуле Блянш—Доценко та король Франциск—Радчук

ТРИБУЛЕ—королівський блазень. Гострий язик, ущіпливі слова, б'ють нещадно й влучно. Блазень безжурного короля Франциска, скривджений природою—озлився на людей. Він—горбун, його донька німа.—Німа вона правда, тільки з власної волі режисера!

Вітрогон король, неглибокі, завидуючі, жалюгідні королівські прихвостні, всі ці де-Пени, де-Гарди, де-Коссе, та інші утворюють хоробливе бридке оточення.

Королівський блазень Трибуле глибоко зневажає все це панство, осяяне блиском позолоченого трону. Блазень добре розуміє нікчемність короля та його придворного вельможного панства.

Вщіпливі слова його повні жовчі, лютої ненависті.

Людина, що словом своїм—цією грізною зброєю—здає б убити свого ворога, знищити його, розметати на шматки, стерти в порошок, що язиком, як ядом жалить виливаючи в цьому всю силу свого призи́рства й безсилої логі,—людина ця переховує в своєму серці безмежну ніжність і любов до своєї безталанної доньки.

Велика нелюдська ненависть і безмірна любов сповнюють одночасно цю скривджену істотку,—хоробливо-озлобленого горбуна.

Природа добре насміялася з Трибуле; і сміючись у свою чергу з людей, Трибуле мстить за свою і доньчину наругу.

Люта іронія—ось біографія Трибуле.

забав короля. Коронованого волоцюгу не задовольняє його оточення. Він не геньбує знайомствами і на вулиці. Його розбещеність не знає препони.

Скромна дівчина Блянш, наївна, тиха,—не минає цупких рук королівських і назавжди позбавляється спокою.

У Віктора Гюго цю мелодраму збудовано з бурхливих пристрастей і відчужень.

В режисера Тягна—розмах авторів трохи приборкано, стиль змінено, Гюго майже виправлено.

Тільки Трибуле—Гіряк, його очі, його трагедія, його божевілля лишаються такими, якими їх дав Гюго.

В. Ів.

Бажаючи поглумитися з де-Косе, блазень, через ненависть до його придворного панства, сам потрапляє в халепу... і мимохіть, не віддаючи того, допомагає вкрати свою власну доньку.

Щоб помститися з короля за дончину наругу, Трибуле йде на злочин. До його послуг—найманий убивця—Король уже в тенетах. Трибуле саркастично тріумфує... Трибуле жорстоко помститься за всі свої кривди!.. Але, жадлива іронія вишкірила свої безглуздопотворні зуби. Наймит-убивця Салтабадиль, замість короля, убиває доньку Трибуле, що несподівано зайшла до нього в хату...

Трагедію блязня передає Гіряк. Постать Трибуле—домінує. Решта—деталі, що не на довго притягають увагу.

Трибуле—Гіряк—хвилююча вдача, вона примушує адрігатися. Очі блязня—гострі, пронизуваті, від них віє жах...

Блазень неначе стьобає влучними словами, його сміх лунає в пасти, а в очах Трибуле ні радості, а ні люти: вони не сміються, не кепкують, його очі повні жалю, муки.

Зустрінувши убивцю Салтабадила, Трибуле раптом відчуває спільність своєї і його долі. Салтабадиль—убивця, убиває ножом, а блазень—словом...

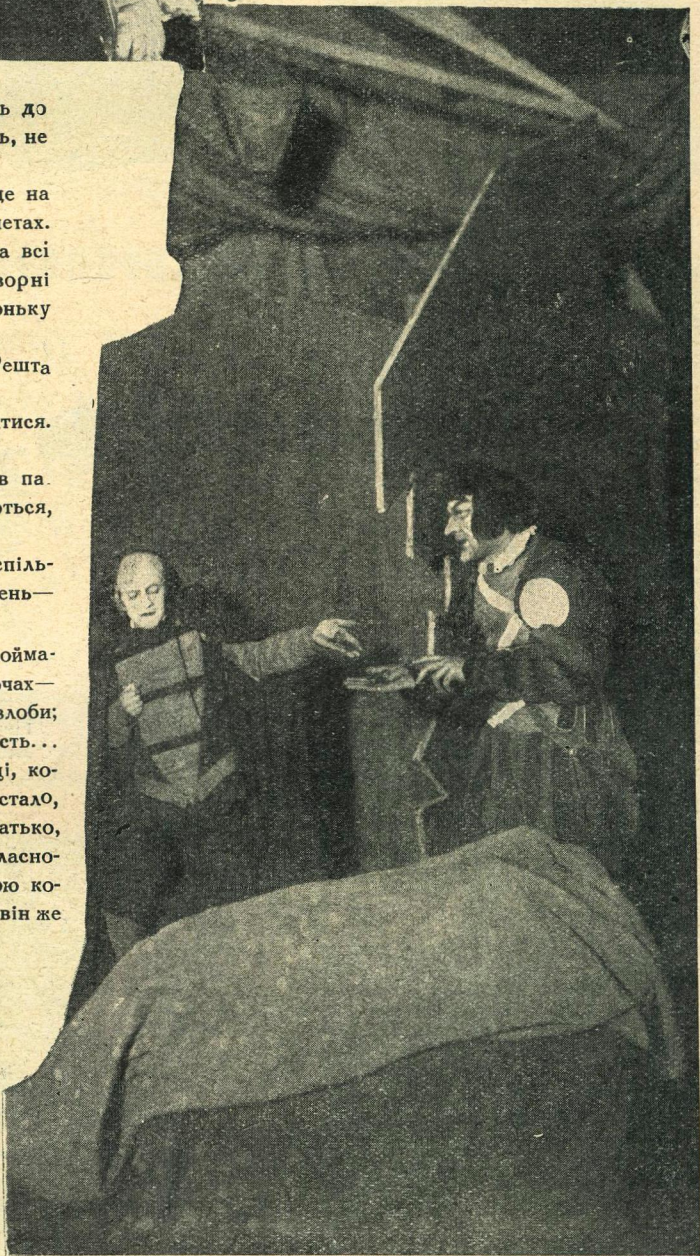

Глибока, проймаюча аналіза, а в очах—а ні іронії, а ні злоби; в них засудженість... Тільки наприкінці, коли життя глумом стало, коли мимохіть батько, тільки що не власноручно, вбиває свою кохану доньку,—а він же за неї хотів смертю віддячити ко-голеві, останній раз його очі поїлися мукою.

А потім вони потьмарили, на їх упало божевілля...

Цю людську правду, з надзвичайним художнім перевтіленням, оповів нам Гіряк.

Драма Трибуле розгортається на тлі

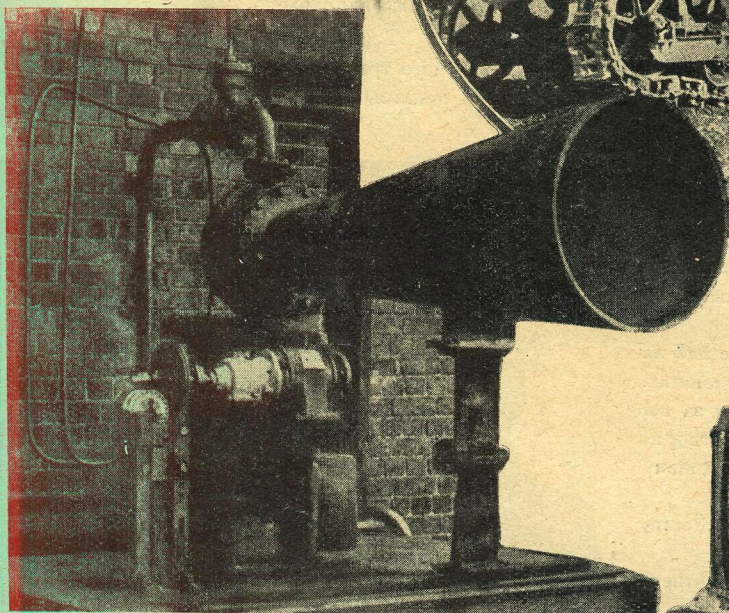

Трибуле—Гіряк, Салтабадиль—Шагайда.

В горі: поет Маро—Подорожний, де-Пен—Балабан, де-Горд—Хоткевич, Моншеню—Дробінський, Порадлен—Свашенко, де-Коссе—Карпенко.

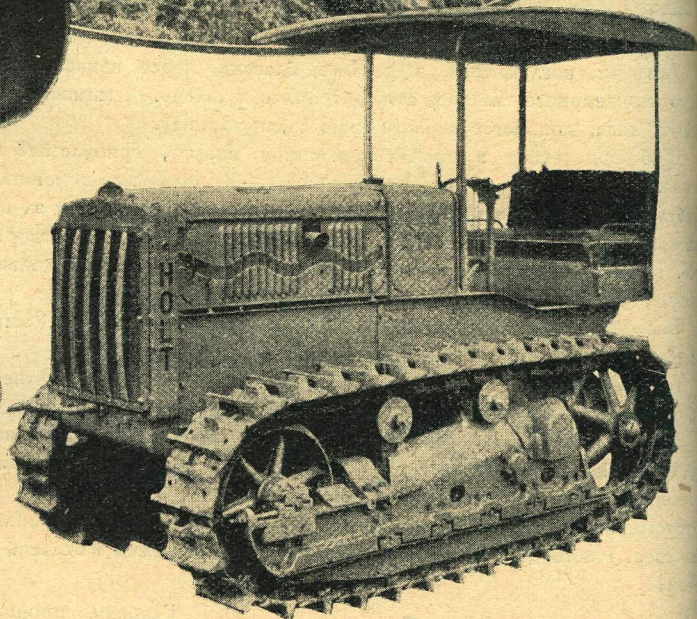
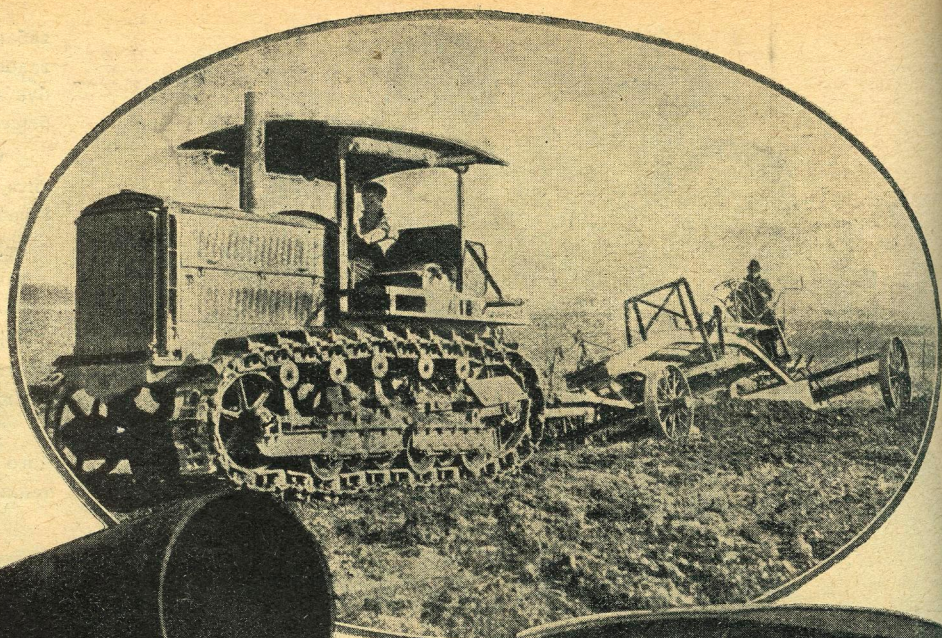
Ліворуч Магелон—Ужвій.

— ПРО ВСЕ ПОТРОХУ —

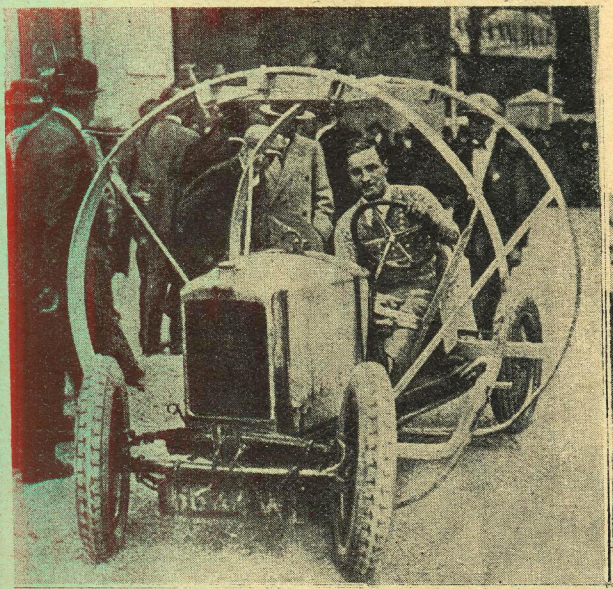
Маяк—сирена

Недалеко Шербурга збудовано найбільший у світі маяк—сирену. Підчас туману реве в море на 10 миль

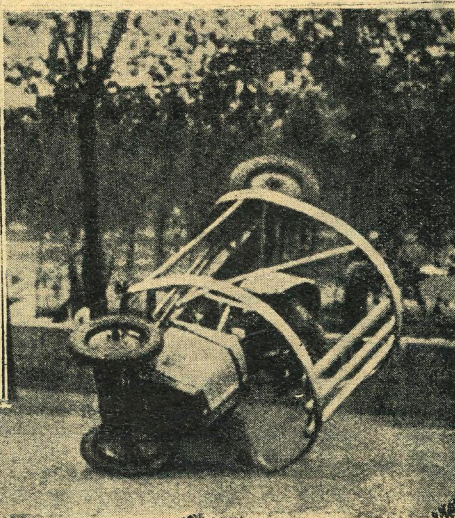
Гусільний трактор

Нині в Зах. Європі та Америці гусільні трактори використовують не лише для оранки, а й для перевезки вантажу, утрамбовки шляхів, тощо. На фотографіях найновіші типи цих тракторів.

Новий спосіб захистити шоферів при автомобільних катастрофах

На автомобільних перегонах часто трапляються нещасні ви-

падки, бо навіть невелике пошкодження механізму через дуже швидкий рух машини можуть спричинити до катастрофи. Нещодавно загинув відомий англійський автомобіліст Томас Черч, те, що з машини одлетіло колесо, коли він робив 260 кілометрів за годину. Після аварії автомобіль проїхав ще $3\frac{1}{4}$ кілометра, перекинувся і розчавив Томаса.

Щоб уникнути таких випадків автомобіль закривають еластичними обручами. З малюнків можна уявити собі, як пристосовано обруч та значіння їхнє при падінні автомобіля.

Н. К. О.

Держдрамтеатр „БЕРЕЗІЛЬ“

ОСТАННІ ВИСТАВИ

Субота 9 квітня

„ШПАНА“

Субота 9 квітня

Огляд-ексцентріяда в показах. Режисер Я. Бортник.

Неділя 10 квітня

„САВАЧАЛИЙ“

трагедія на 4 дії.

Режиссер Ф. Лопатинський.

Вівторок 12, середа 13. четвер 14 квітня

ПРЕМ'ЄРА „МІКАДО“

оперета на 3 дії.

Ставить режисер В. Інкіжінов. Музика Сулівана та Крижанівського.

Початок о 8 год. вечора

Квитки продають

ДО ВСІХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ ЖУРНАЛУ „ВСЕСВІТ“

КОМУ ТЕРМІН ПЕРЕДПЛАТИ КІНЧАЄТЬСЯ на № 16

**НЕ ЗАБУДЬТЕ ПОНОВИТИ ТА ПРОДОВЖИТИ ПЕРЕДПЛАТУ
НА ДАЛЬШІ №№ ЖУРНАЛУ**

„ВСЕСВІТ“

КРАЙОВИЙ ВІДДІЛ ВУФКУ

Харків, Товарна Біржа

ДЕРЖКІНОТЕАТРИ ВУФКУ

1-й Ім. Лібкнехта	З 12 квітня за уч. Мозжухина та Лисенко	МИНАЮТЬ ТІНІ
2-й Ім. Комінтерну	З 5 квітня 2-а серія	С Ю Р К Ю Ф
3-й Червоний Маяк	З 12 квітня	ІЗДЕЦЬ З УАЛЬД-ВЕСТА
4-й Ім. К. Маркса	З 12 квітня 1-я серія	С Ю Р К Ю Ф
5-й Ім. Дзержинського	З 12 квітня	ПОМСТА ФАРАОНА
6-й „Жовтень“	З 12 квітня	ОРДЕР НА АРЕШТ
7-й Пролетарій (Ком. Сучасний)	З 12 квітня	ТАРАСТРЯСИЛО

Початок о 6 год. Каси з 5 годин

Попередній продаж квитків у центральній
касі (пл. Тевелева, проти Товарної Біржі)

ВСЕУКРАЇНСЬКЕ ФОТО-КІНО-УПРАВЛІННЯ

ВЕЛИКИЙ ХУДОЖНИЙ

:: :: :: ФІЛЬМ :: :: ::

НАЙБЛИЖЧИЙ ВИПУСК

ОДЕСЬКОЇ КІНО-ФАБРИКИ

ДВА ДНІ

з часів горожанської війни

Режисер СТАБОВИЙ

Сценарій С. ЛАЗУРІНА

Оператор ДЕМУЦЬКИЙ

В головних ролях:

арт. ЗАМИЧКОВСЬКИЙ,

МІНІН та інші